

Синиця славу розпустила,
Що хоче море запалить,
Що море буцімто згорить,-
Така, бач, є у неї сила.
За вітром слава полетіла
По всіх усядах і кутках,
По байраках і по садках,
Далеко — аж за синє море...
Усім, хто був на морі, горе!
Ану — до берега тікати,
Мерщій добро своє ховати
Од проклятущої Синиці.
Як назлетілось тії птиці,
Як назбиралося звірей,
Людей —
Дивитися на чудасію!..
А пересудливі жінки
Побрали ще й ложки,
Бо мали ту надію,
Як море стане закипати,
Щоб юшки добре посьорбати,
Якої й зроду не сьорбали
(Вони вже, бачте, позвикали
Скрізь по обідах куштувати).
От ждуть вони, стоять.
Усі баньки повітріщали...
— От-от уже почне кипіть, —
Хто-небудь нищечком мовляє, —
Ось цитайте, зараз запалає... —
А море все собі гуляє,
І не кипить, і не горить.
Так що ж Синиця?.. Та мовчить!
І запалить не запалила,
А тільки слави наробила
Та з сорому й сховалася кудись.

За сую капосну дурницю
Полаяли Синицю
Та й розійшлись.
Яка ж в сій байці, братця, сила?
А та: ніколи не хвались,
Поки гаразд не зробиш діла.
1853